

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5 - Stodůlky, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2011, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2011, č. j. 42 Ad 124/2011 - 14,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2011, č. j. 42 Ad 124/2011 - 14, a rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2011, č. j. X, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 3. 2011, č. j. X, **je** žalovaná **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta, se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5 - Stodůlky.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí o námitkách podaných proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2011, kterým žalovaná potvrdila, že stěžovateli nadále náleží od 17. 4. 2009 starobní důchod podle § 74 a § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) ve výši 18 063 Kč. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Z dávkového spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 26. 4. 2011 námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2011. Stěžovatel namítal, že procentní výměra důchodu byla stěžovateli zkrácena podle ust. § 4 odst. 1 věty druhé zákona č. 76/1995 Sb., o zvýšení vyplácených důchodů a důchodů přiznávaných v roce 1995 (dále jen „zákon č. 76/1995 Sb.“), což stěžovatel pokládal za nepřijatelné, neboť tento zákon byl zrušen zákonem č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Navíc podle stěžovatele vyplývá nepřijatelnost takového krácení z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 8/07, kde Ústavní soud vysvětlil (ve vztahu k § 15 zákona o důchodovém pojištění), že takové krácení popírá princip zásluhovosti a nenaplňuje tak stimulační funkci sociální politiky. Stěžovatel navrhoval, aby byl výpočet proveden znova bez uvedeného krácení.

[3] Žalovaná svým rozhodnutím o námitkách ze dne 16. 5. 2011 tyto námitky zamítla a potvrdila rozhodnutí žalované napadené námitkami. V odůvodnění svého rozhodnutí o námitkách se žalovaná podrobně zabývala výpočtem výše stěžovatelova důchodu a závěrem konstatovala, že neshledala rozpor námitkami napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost, proto námitky zamítla a rozhodnutí potvrdila.

[4] Ze žaloby podané ke krajskému soudu vyplývalo, že stěžovatel nesouhlasil s tím, že žalovaná nevyhověla jeho žádosti o příplatek k důchodu podle zákona č. 119/1990 Sb., což odůvodnila tím, že horní hranice důchodu neumožňuje důchod o příplatek zvýšit. Žalobce poukázal na to, že omezení důchodu je zdůvodňováno ustanoveními zákona č. 76/1995 Sb., který však byl zrušen a dále namítal, že omezení důchodu je protiústavní s ohledem na nález Ústavního soudu ČR ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 8/07, konkrétně, že krácením důchodu byl (ve vztahu k § 15 zákona o důchodovém pojištění) popřen seznatelné míře princip zásluhovosti neboli nedošlo k naplnění stimulační funkce sociální politiky. Žalobce též v žalobě ke krajskému soudu poukázal na to, že žalovaná sice vydala o námitkách obsáhlé rozhodnutí, ale k námitkám se nevyjádřila.

[5] Krajský soud se nejprve v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval určením výše stěžovatelova důchodu a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ustanovení § 76a, věta druhá zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované jednoznačně stanoví, že zvýšení důchodu spolu s procentní výměrou nesmí přesáhnout nejvyšší výměru důchodu, která se stanoví tak, že nejvyšší částka výše důchodu podle § 4 odst. 1 věty druhé zákona č. 76/1995 Sb. se zvýší podle předpisů o zvýšení důchodu, které nabyly účinnosti v období od 1. 1. 1996 do dne, od něhož se důchod přiznává.

[6] K námitce stěžovatele, že krácení důchodu je v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 8/07, krajský soud uvedl, že tímto nálezem bylo zrušeno ustanovení § 15 zákona o důchodovém pojištění až dnem 30. 9. 2011. Přezkoumávané rozhodnutí přitom bylo vydáno dne 16. 5. 2011, tedy před účinností uvedeného nálezu, nepochybně z tohoto důvodu k němu žalovaná nepřihlížela. Krajský soud dále uvedl, že neshledal důvod pro žalobcem navrhované přerušení řízení a předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení věty druhé § 76a zákona o důchodovém pojištění s tím, že takový návrh může podat i žalobce sám.

II. Kasační stížnost

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 31. 10. 2011 z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř s."), tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel v této kasační stížnosti namítá, že ust. § 15 zákona o důchodovém pojištění bylo zrušeno pro svoji protiústavnost a termín 30. 9. 2011 byl stanoven proto, aby zákonodárce měl čas na novou právní úpravu, nikoliv proto, aby žalovaná nadále vydávala protiústavní rozhodnutí. Stěžovatel dále uvádí, že žalovaná si ihned po vydání nálezu musela být vědoma protiústavnosti zrušeného ustanovení. Pokud tedy aplikace ustanovení přinášela protiústavní dopady, měla žalovaná řízení přerušit a vyčkat, až právní řád bude uveden do souladu s ústavními principy. Pokud tak žalovaná neučinila, pak tyto principy sama nadále porušovala.

[8] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nevyhověl jeho návrhu na přerušení řízení a podání návrhu Ústavnímu soudu na zrušení ust. § 76a věta druhá zákona o důchodovém pojištění pro jeho protiústavnost s tím, že návrh na zrušení uvedeného ustanovení může podat i sám stěžovatel. Přitom stěžovatel sám tento návrh podat nemůže, neboť toto oprávnění přiznává zákon č. 182/1993 Sb., o ústavním soudu (dále jen „zákon o Ústavním soudu") pouze prezidentu republiky. Stěžovatel může podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení právního předpisu pouze tehdy, pokud by byl oprávněn podat ústavní stížnost nebo návrh na povolení obnovy řízení u Ústavního soudu. Ústavní stížnost však může stěžovatel podat podle § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu až po doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje. Návrh na povolení obnovy řízení u Ústavního soudu lze podat podle § 119 odst.1 zákona o Ústavním soudu v trestní věci, o níž už Ústavní soud rozhodl. V řízení před soudem prvního stupně může podle § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu předložit návrh na zrušení právního předpisu pouze soud v souvislosti se svou rozhodovací činností. Pokud tedy prvoinstanční soud odkázal stěžovatele, aby sám předložil návrh na zrušení právního předpisu Ústavnímu soudu, doporučuje mu nerealizovatelný postup v rozporu se stěžovatelovým právem na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud až na výjimky při svém rozhodování vázán důvody kasační stížnosti. Mezi tyto výjimky řádí citované ustanovení také případy, kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V projednávané věci Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelným, neboť toto rozhodnutí se v podstatě zabývá pouze výpočtem výše starobního důchodu stěžovatele a nijak se nevyjadřuje k námitkám stěžovatele uvedeným v žalobě.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud postupoval podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a zrušil kasační stížností napadené rozhodnutí.

[13] Je přitom zjevné, že krajský soud měl zrušit rozhodnutí žalované o námitkách, již jen z toho důvodu, že žalovaná se v něm nijak nevyjádřila k samotným námitkám stěžovatele, pouze znova provedla obsáhlý výpočet výše stěžovatelova důchodu.

[14] Je také třeba poznamenat, že žalovaná jak v řízení o námitkách, tak v řízení v prvním stupni vůbec nezhodnotila, zda byly splněny podmínky pro přiznání požadovaného příspěvku k důchodu podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci (dále jen „zákon o soudní rehabilitaci“) stěžovateli.

[15] Podle § 2 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci rozhodnutí o tom, *zda a do jaké míry je odsouzený účasten rehabilitace, učiní soud*. Podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci může poškozený žádat, aby mu byly příspěvky k důchodu uvedené v citovaném ustanovení přiznány *místo nároků vyplývajících z ustanovení předchozích odstavců*. Je tedy zřejmé, že stěžovateli by mohl být příplatek k důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci poskytnut pouze, pokud by již neuplatnil nároky podle ust. § 25 odst. 1 až 6 zákona o soudní rehabilitaci. Zároveň je nezbytnou podmínkou přiznání příplatku podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci účast na rehabilitaci, o které ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci rozhoduje soud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 Ads 8/2004 - 95). Příslušnými k rozhodování o soudní rehabilitaci jsou přitom soudy uvedené v § 7 odst. 1 a 2 zákona o soudní rehabilitaci.

[16] Žalovaná přitom tyto podmínky pro přiznání příspěvku k důchodu u stěžovatele vůbec nepřezkoumala, a to ani v rozhodnutí prvoinstančním ani v rozhodnutí o námitkách.

[17] Nejvyšší správní soud proto seznal, že v projednávané věci jsou dány též důvody k užití oprávnění Nejvyššího správního soudu podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. v platném znění. Podle tohoto ustanovení *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se*

zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti. Přitom jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 Afs 68/2011 - 212, *pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.*

[18] V projednávaném případě je zřejmé, že rozhodnutí žalované mělo být krajským soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost, a proto nepřichází v úvahu jakékoliv doplnění řízení či vypořádání dalších žalobních námitek krajským soudem. Krajský soud by s odkazem na tento rozsudek pouze zrušil rozhodnutí žalované a přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem žalované. Proto je Nejvyšší správní soud toho názoru, že je v projednávané věci účelné současné zrušení rozhodnutí žalované spolu se zrušením rozsudku krajského soudu.

[19] Nejvyšší správní soud tedy zrušil rozhodnutí krajského soudu napadené kasační stížností, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně zrušil o rozhodnutí žalované o námitkách. V řízení o věci tedy bude pokračovat žalovaná, která je v souladu s ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (body 13 – 16 odůvodnění). Žalovaná tak v dalším řízení přezkoumatelně vypořádá námitky stěžovatele a mimo jiné zejména řádně přezkoumá, zda stěžovatel vůbec je účasten na soudní rehabilitaci ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci (čemuž nasvědčuje i kopie rozsudku Vojenského obvodového súdu Bratislava ze dne 29. 5. 1991, sp. zn. 3 T 107/91, neopatřená doložkou právní moci založená ve správním spise). Pakliže žalovaná dospěje k závěru, že stěžovatel je soudní rehabilitace účasten, pak též najisto postaví, zda stěžovatel již dříve neuplatnil nároky podle § 25 odst. 1 až 6 zákona o soudní rehabilitaci.

[20] Nad rámec nezbytného Nejvyšší správní soud uvádí ohledně stěžovatelovy námitky směřující k aplikaci § 15 zákona o důchodovém pojištění, který byl zrušen nálezem Ústavního soudu, že v případě stěžovatele byl žalovanou při jejím rozhodování aplikován § 15 zákona o důchodovém pojištění, ohledně kterého již v době vydání rozhodnutí žalované napadeného žalobou ke krajskému soudu (tedy k datu 16. 5. 2011) existoval zrušující nález Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. Pl ÚS 8/07, publikovaný ve Sbírce zákonů pod č. 135/2010 Sb. dne 13. 5. 2010. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že § 15 zákona o důchodovém pojištění upravuje stanovení výpočtového základu pro výpočet důchodu. Stěžovateli však byl starobní důchod v minulosti přiznán již rozhodnutím žalované ze dne 13. 8. 2009. Žalovaná tak v rozhodnutí ze dne 18. 3. 2011, které bylo posléze napadeno námitkami, nerozhodovala znova o stanovení výše stěžovatelova starobního důchodu, ale pouze o tom, zda stěžovatel má nárok na příspěvek k důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci. Proto tedy žalovaná již znova nemohla ve svém rozhodnutí ze dne 18. 3. 2011, které bylo posléze napadeno námitkami, vyměřovat výši starobního důchodu stěžovatele, neboť ta již byla stanovena pravomocným rozhodnutím žalované ze dne 13. 8. 2009, ze kterého měla žalovaná při rozhodování o přiznání příspěvku k důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci vycházet. Proto v případě stěžovatele již nebylo rozhodnutím žalované

o námitkách ze dne 16. 5. 2011 aplikováno ust. § 15 zákona o důchodovém pojištění a stěžovatel tak nemohl být jeho aplikací zkrácen.

[21] Dále zdejší soud podotýká, že sám Ústavní soud ve svém zrušujícím nálezu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. Pl ÚS 8/07 pod bodem 99 odůvodnění uvedl, že odložil vykonatelnost svého rozhodnutí do 30. 9. 2011 s tím, že zrušovaná ustanovení zůstávají do stanovené doby aplikovatelná. Čl. 89 odst. 1 Ústavy České republiky stanoví, že rozhodnutí Ústavního soudu je vykonatelné, jakmile bylo vyhlášeno způsobem stanoveným zákonem, pokud Ústavní soud o jeho vykonatelnosti nerozhodl jinak. Podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) se ve Sbírce zákonů České republiky vyhlašují nálezy, kterými Ústavní soud rozhodl o návrhu na zrušení zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) Ústavy a podle § 70 odst. 1 zákona o Ústavním soudu dojde-li po provedeném řízení Ústavní soud k závěru, že zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení jsou v rozporu s ústavním zákonem nebo že jiný právní předpis nebo jeho jednotlivá ustanovení jsou v rozporu s ústavním zákonem nebo zákonem, nálezem rozhodne, že takový zákon nebo jiný právní předpis nebo jejich jednotlivá ustanovení se zrušují dnem, který v nálezu určí. K problematice účinků zrušujícího nálezu v době mezi jeho vydáním a okamžikem vykonatelnosti nálezu se vyjádřil Ústavní soud např. v nálezu ze dne 14. 12. 2010, sp. zn. Pl ÚS st.31/10, kde konstatoval, že *zrušení právního předpisu pro futuro se jako princip projevuje i v tom, že při využití možnosti posunout okamžik vykonatelnosti nálezu do budoucna (kupř. za tím účelem, aby měl normotvůrce dostatečný časový prostor protiústavní úpravu nahradit normou ústavně konformní) se po dobu odkladu vykonatelnosti hledí na napadenou právní úpravu jako na ústavně souladnou a v tomto směru jsou orgány veřejné správy povinny takovou úpravu aplikovat, jinými slovy "státní orgány nic neopravňuje k tomu, aby ve svém rozhodování uplatňovaly právní důsledky zrušovacích nálezů Ústavního soudu ještě před tím, než se tyto nálezy staly vykonatelnými“ (Vojtěch Šimíček, Ústavní stížnost - 3., aktualizované a doplněné vydání, Linde Praha, 2005). Smyslem této právní úpravy je zvýraznit fakt, že zrušení protiústavní právní úpravy samo o sobě neznamená revizi individuálních právních aktů, založených na aplikaci neústavního předpisu. Možnost a intenzita korekce dopadů aplikace neústavní normy je "odstupňována podle toho, jak citelné zásahy do právní sféry jednotlivce zákon vyvolal" (Wagnerová, Dostál, Langášek, Pospíšil: Zákon o Ústavním soudu s komentářem, Praha, ASPI 2007, s. 291).*

[22] Další námitky stěžovatele, ke kterým uznal Nejvyšší správní soud za vhodné se nad rámec nutného vyjádřit, směřovaly k tomu, že krajský soud nevyhověl jeho návrhu, aby krajský soud přerušil řízení a podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení ust. § 76a věta druhá zákona o důchodovém pojištění. Oprávnění soudu předložit Ústavnímu soudu návrh na zrušení právního předpisu je dáno čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, který stanoví: *Dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.* Je tedy na soudu, který rozhoduje v konkrétní věci, aby uvážil, zda ustanovení zákona, které má ve věci aplikovat, je v rozporu s ústavním pořádkem, a teprve pokud sám k tomuto závěru dospěje, předloží Ústavnímu soudu návrh na zrušení příslušných ustanovení právního předpisu. Není tedy povinností soudu předložit návrh na zrušení právního předpisu Ústavnímu soudu vždy, když to účastník řízení navrhuje, ale pouze v případě, kdy sám dospěje k přesvědčení o protiústavnosti některých ustanovení jím aplikovaného právního předpisu. Zmínku

krajského soudu v odůvodnění jeho rozhodnutí, že návrh může podat stěžovatel sám, je třeba vnímat pouze jako úvahu krajského soudu o tom, že stěžovatel za určitých okolností může iniciovat řízení o zrušení právního předpisu před Ústavním soudem (a to v souvislosti s případnou ústavní stížností stěžovatele, jak sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí).

IV. Náklady řízení

[23] Jelikož Nejvyšší správní soud je za této procesní situace posledním soudem, který o věci rozhoduje, musí též rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení ve smyslu § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. Stěžovatel měl v projednávané věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení proti žalované podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[24] Zástupce stěžovatele nereagoval na výzvu soudu č. j. 6 Ads 161/2011 - 26 ze dne 22. 12. 2011 a nevyčíslil odměnu za zastupování ani nesdělil soudu, zda je plátcem DPH. Nejvyšší správní soud proto vycházel při určení výše nákladů řízení ze skutečností zřejmých ze spisu.

[25] Řízení ve věcech důchodového pojištění je podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích osvobozeno od soudních poplatků. V řízení před krjaským soudem stěžovatel byl zastoupen na základě plné moci JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem. Z protokolu o jednání ze dne 21. 9. 2011 vyplývá, že zástupce stěžovatele požadoval přiznání nákladů řízení za čtyři úkony právní služby s tím, že je plátcem DPH. Tento počet úkonů také odpovídá obsahu spisu krajského soudu: převzetí a příprava zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, podání žaloby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, podání vyjádření k vyjádření žalované ze dne 21. 7. 2011 ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast při jednání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu.

[26] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen na základě plné moci (č. l. 2 spisu krajského soudu) týmž zástupcem jako v řízení před krajským soudem. Z obsahu spisu vyplývá, že zástupce stěžovatele učinil v řízení o kasační stížnosti celkem jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti jako úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

[27] Za jednotlivý úkon právní služby náleží odměna ve výši 500 Kč (§ 7, § 9 odst. 2 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč. Celkově tedy náleží stěžovateli náhrada nákladů řízení ve výši 4000 Kč. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že zástupce stěžovatele je plátcem DPH (srov. protokol o jednání ze dne 21. 9. 2011, osvědčení o registraci plátce DPH na č. l. 6 spisu krajského soudu), proto se částka navyšuje o DPH. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 4800 Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu

6 Ads 161/2011 - 37

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Bohuslavem Hnízdilem v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5 - Stodůlky, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2011, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2011, č. j. 42 Ad 124/2011 - 14,

takto:

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 6 Ads 161/2011 - 29, ve výroku I. správně zní:

„Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2011, č. j. 42 Ad 124/2011 - 14, a rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2011, č. j. X1, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.“

Odůvodnění:

Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 6 Ads 161/2011 - 29, (konkrétně srov. bod 19 odůvodnění) vyplývá, že Nejvyšší správní soud shledal důvody pro zrušení rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 16. 5. 2011, č. j. X1, nikoliv pro zrušení rozhodnutí prvoinstančního (rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2011, č. j. X), jehož označení nesprávně zaměnil žalobce v kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že ve výroku I. předmětného rozsudku bylo chybně uvedeno označení zrušovaného rozhodnutí žalované, které se shodovalo s označením prvoinstančního rozhodnutí, a to přesto, že z odůvodnění předmětného rozsudku jasně vyplývá, že Nejvyšší správní soud shledal důvody ke zrušení rozhodnutí žalované o námitkách, byla uvedená zjevná nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. opravena tímto usnesením.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu